

kunde næsten sige, at jeg baade ønsker det og ikke ønsker det. Jeg ønsker det, fordi det er et Fremskridt, idet Høusmændene kunne erholde Valgret til Communen, som det synes mig er unaturligt ikke allerede er Tilfældet; derimod ønsker jeg det ikke, fordi det er en Indskrænkning, en Tilbagegang, fordi man derved vilde betage en Deel af Beboerne deres Valgret til Communens Bestyrelse. Derfor kan jeg sige, at jeg baade ønsker og ikke ønsker det. Hvad de stillede Vædringsforslag angaaer, da er der enkelte, som jeg nok kunde gaae ind paa, og som jeg kunde ønske indfatte, navnlig de, der ere opførte under Nr. 5 Lit. B og Nr. 6, men det synes temmelig stærkt udtalt af en æret Rigsdagsmand, at hvis man gif ind paa nogle af Forslagene, vilde Loven ikke blive vedtagen. Jeg veed ikke, hvorvidt han har et authentisk Bæviis for, at den ikke bliver vedtagen i det andet Thing, hvis vi ikke vedtage Lovforslaget usforandret. Imidlertid synes jeg ogsaa af den ærede Indenrigsministers Udtalelser, at han, dersom nogle af de Vædringsforslag bleve vedtagne — jeg veed ikke, hvad Udtryk jeg skal bruge — kunde være tilbøielig til derved at dække sit Tilbagetog, ja, gif gjerne reent bort fra Loven eller idetmindste unddrog den sin Understøttelse; det synes jeg virkelig er saa efter hans Udtalelser. Jeg troer ikke, at dette, han saagodtsom truede med, at Landsthinget nemlig skulde være tilbøielig til at gaae ind paa Lovforslaget, som det er kommen fra dette Thing — at denne Trudsel, siger jeg, skal afskrække os fra at gaae ind paa at gjøre Forandringer eller idetmindste stemme for Loven, som den er os sendt fra Landsthinget. Det var kun en Trudsel, og det lader ogsaa, som det kun er den ærede Indenrigsministers Mening.

Det gjør mig virkelig meget ondt, at jeg skal udtale denne Tante efter den høitærede Premierministers Udtalelse; thi jeg kan virke-

lig ikke indsee, hvorfor den høitærede Indenrigsminister skulde have Noget imod dette Lovforslag, som jo virkelig kun er en Ubetydelighed af det, som er tilfagt os i Grundlovens § 96. Det vilde virkelig være et stort Misgreb af Regjeringen, om den vilde modsatte sig denne Smule Lov. Det vilde virkelig være en ringe, ja, endogsaa en slet Belønning til Landets Befolkning, hvis Regjeringen vilde modsatte sig dette Forslag, for den Tillid, det har vist Regjeringen, og som Regjeringen vist heller ikke vil benægte. Regjeringen vilde herved, det troer jeg, at jeg tør udtale, give dens Modstandere Medhold, som virkelig baade i Skrift og Tale have søgt, at . . .

Formanden: Jeg troer rigtignok, at disse Udtalelser blive lidt vel vidtspærende, og det forekommer mig ikke, at de aldeles passende kunne knyttes til de foreliggende Vædringsforslag. Jeg vilde derfor ønske, at den ærede Rigsdagsmand vilde indskrænke sig til at tale specielt om Vædringsforslagene.

L. Jensen: Ja, saa skal jeg indskrænke mig dertil. Hvad Forslaget under Nr. 3 angaaer, saa synes det mig ikke at være en saa stor Forandring, og der kan vistnok heller ikke være Stort at indvende imod den, men jeg kunde dog ønske, at det oprindelige Forslag blev usforandret. Hvad Forslaget under Nr. 4 b, angaaer, da kan jeg ikke forslaae, hvorledes den ærede Rigsdagsmand er kommen til det Resultat, at han vil have, at samme Hartkorn ikke skal have samme Stemmeantal. Jeg kan virkelig ikke indsee, hvorledes det skal komme dertil, at man kan hitte Rede i det. (Rosenørn: Jo, meget let!). Det kunde vel nok lade sig gjøre, men i vor Tid synes det virkelig ikke, at være godt muligt. Jeg for min Deel kan ingenlunde billige det Resultat, som den ærede Rigsdagsmand kommer til i denne Retning.